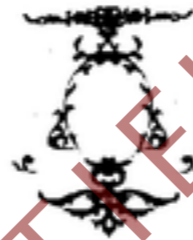

Rădescu Dumitru

Cabinet de Avocat

Operator de date cu caracter personal nr. 3169

Desktop/Sanda/RALLETI/66354/CS T 14.12.2011

TRIBUNALUL BUCUREȘTI

Exemplar pentru cabinet

SECȚIA a II-a PENALĂ

Dosar nr. 66354/3/2011

Termen: 14.12.2011, ora 8:30

Completul 18F

CONCLUZII SCRISE,

formulate de „inculpata” **RALLETI SIMONE-HÉLÉNE** prin intermediul *avocatului RĂDESCU DUMITRU*, prin care se solicită completului legal constituit ca:

1. În temeiul **art. 300 alin. 2 C.proc.civ.** să constate că sesizarea nu este făcută conform legii și că această neregularitate nu poate fi înlăturată de îndată și nici prin acordarea unui termen în acest scop;
2. În temeiul **art. 11 pct. 2 lit. b) rap. la art. 10 lit. f), teza IV C.proc.pen.**, să dispună încetarea procesului penal față de „inculpata” **RALLETI SIMONE-HÉLÉNE** pentru lipsa condiției prevăzute de lege (**art. 300 alin. 2 C.proc.pen.**), respectiv a sesizării regulat făcute, iar
3. În temeiul **art. 192 alin. 5, teza III rap. la alin. 1 pct. 1 lit. a) C.proc.pen.** să oblige persoana vătămată **GHIKA GRIGORE** la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, iar
4. În temeiul **art. 193 alin. 6 C.proc.pen.** să oblige persoana vătămată **GHIKA GRIGORE** la plata cheltuielilor judiciare făcute de partea **RALLETI SIMONE-HÉLÉNE** în cuantum de **13.030,5 lei**, inclusiv **24% T.V.A.**,

pentru următoarele

MOTIVE:

Preambul:

În *causa pendinte* „completul legal constituit” – în terminologia **art. 278¹ alin. 8 lit. c) C.proc.pen.**, *nota ns.*, *av. R.D.* - a fost investit prin încheierea de ședință din data de **12.10.2011**, iar conform **art. 278¹ alin. 9 C.proc.pen.** „*actul de sesizare a instanței îl*

constituie plângerea persoanei la care se referă alin. 1". Este evident astfel că instanța de judecată a fost investită prin **2 (două) acte de sesizare**, respectiv:

- **încheierea de ședință din data de 12.10.2011** (sesizarea principală) și
- **plângerea persoanei vătămate GHIKA GRIGORE** (sesizarea subsidiară).

*
* *

1. Procedura privitoare la plângerea împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală, deși nu face parte din **Titlul IV** („Proceduri speciale”) al **Codului de procedură penală**, incontestabil, este o *procedură specială* reglementată de dispozițiile **art. 275 – 278¹ C.proc.pen.**, texte situate în *parte specială a aceluiași cod*, procedură derogatorie, în mod limitat, de la *procedura de drept comun*, până în momentul sesizării „*completului legal constituit*”.

2. *Procedura specială și derogatorie, în parte, a plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală se completează însă cu dispozițiile dreptului comun*, așa cum în mod expres o stipulează **art. 278¹ alin. 8 lit. c) C.proc.pen.** în sensul că „... *dispozițiile privind judecata în primă instanță și căile de atac aplicându-se în mod corespunzător*”.

3. Ca atare, și în *causa pendinte*, sunt aplicabile dispozițiile **Titlului II** („Judecata”), **Capitolul I** („Dispoziții generale”) din **Codul de procedură penală**, iar potrivit **art. 300 alin. 1 C.proc.pen.** „*Instanța este datoare să verifice din oficiu, la prima înfățișare, regularitatea actului de sesizare*”.

4. În realizarea acestei obligații procesuale imperative, consonantă cu **art. 4 C.proc.pen.** – „*Rolul activ*” – („*Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să aibă rol activ în desfășurarea procesului penal*”) și cu cele ale **art. 287 alin. 1 C.proc.pen.** – „*Îndatoririle instanței de judecată*” – („*Instanța de judecată își exercită atribuțiile în mod activ, în vederea aflării adevărului și a realizării rolului educativ al judecății*”), este firesc ca instanța de judecată să se conformeze datoriei impuse de **art. 300 alin. 1 C.proc.pen.** și „*să verifice din oficiu, la prima înfățișare – care a fost la termenul din 08.11.2011, nota ns., av. R.D. -, regularitatea actului de sesizare*”.

5. Prin urmare, *completul legal constituit* are obligația de a verifica regularitatea celor **2 (două) acte de sesizare**, respectiv:

- **încheierea de ședință din data de 12.10.2011** (sesizarea principală) și
- **plângerea persoanei vătămate GHIKA GRIGORE** (sesizarea subsidiară).

6. Cum, *fără* verificarea regularității actului de sesizare principală (*încheierea de admitere a plângerii persoanei vătămate din 12.10.2011*), nu se poate păși la continuarea procesului penal, se impune a se proceda, cu precădere, la această verificare.

*** A operat sau nu întreruperea cursului prescripției penale conform art. 123 alin. 1 C.pen?**

7. Mai întâi se impune a se constata *neregularitatea actului de sesizare principală* constând din **încheierea de ședință** din data de **12.10.2011** sub aspectul *nelegalității* aprecierilor privitoare la *prescripția răspunderii penale* precum și a celor vizând *întreruperea cursului prescripției penale*. Astfel:

7.1. În opinia **judcătorului BOMBOȘ ANA OTILIA** cele **7 (șapte) fapte penale** s-au consumat, toate, la data de **04.12.2000**, dată la care a fost eliberat **titlul de proprietate nr. 19679/2/04.12.2000**.

7.2. În opinia aceluiași judecător, *plângerea penală* formulată de către **petentul GHICA GRIGORE** la data de **07.04.2005**, soluționată prin rezoluția de *neîncepere a urmăririi penale* din **09.10.2005**, *infirmată* prin **sentința penală nr. 630/27.05.2008**, ar fi fost de natură a întrerupe curgerea prescripției răspunderii penale și că în cauză ar fi aplicabile dispozițiile **art. 124 C.pen.** privitoare la *prescripția specială*.

7.3. Pentru a fi în măsură să se aplice prevederea **art. 124 C.pen.** era necesar ca în cauză să fie incidente dispozițiile **art. 123 alin. 1 C.pen.** conform cărora „*Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinuitului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal*”.

7.4. Numai că, pentru a avea „*învinuit*” în cauză, *ar fi fost necesară începerea urmăririi penale* conform **art. 229 C.proc.pen.** sau, pentru a avea „*inculpat*” era necesară *punerea în mișcare a acțiunii penale* conform **art. 23 C.proc.pen.** Or, în *causa pendinte nu există nici un act procesual de dispoziție - rezoluție - de începere a urmăririi penale față de vreuna dintre persoanele acuzate de săvârșirea celor 7 (șapte) infracțiuni*, după cum *nu există nici un act procesual de dispoziție - ordonanță sau rechizitoriu - de punere în mișcare a acțiunii penale*.

7.5. Neavând *învinuiți și inculpați în cauză* este evident că **art. 123 alin. 1 C.pen.** este *inaplicabil*, având în vedere că nu s-a îndeplinit nici un act care, potrivit legii, trebuia să fie comunicat acestora.

7.6. Prin urmare, urmează a se constata că în cauză a operat prescripția răspunderii penale pentru toate cele **7 (șapte) infracțiuni**. Astfel:

7.6.1. **Art. 291 C.pen.** (*uzul de fals*) vizează **2 (două) ipoteze**:

- a) când se uzează de un înscris oficial, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 3 ani, astfel încât, potrivit art. 122 alin. 1 lit. d) C.pen., prescripția răspunderii penale a intervenit după trecerea a 5 ani, împlinindu-se la 4 decembrie 2005;

- b) când se uzează de un înscris sub semnătură privată, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, așa încât, conform aceluiași art. 122 alin. 1 lit. d) C.pen., prescripția s-a împlinit după trecerea aceluiași termen, respectiv la 4 decembrie 2005.

7.6.2. Art. 292 C.pen. stipulează că pentru falsul în declarații pedeapsa este fie închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda, rezultând că, potrivit art. 122 alin. 1 lit. d) C.pen. termenul de prescripție s-a împlinit la aceeași dată de 4 decembrie 2005.

7.6.3. Art. 288 alin. 1 C.pen., intimata nefiind „un funcționar în exercițiul atribuțiilor de serviciu”, stipulează pentru infracțiunea de fals în înscrisuri oficiale pedeapsa închisorii de la 3 luni la 3 ani, așa încât, conform art. 122 lit. d) C.pen., termenul de prescripție de 5 ani s-a împlinit la 4 decembrie 2005.

7.6.4. Art. 323 alin. 1 C.pen. incriminează asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni, pedepsind-o cu închisoarea de la 3 la 15 ani, „fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii”, care nu depășește 3 ani, fiind aplicabile și aici dispozițiile art. 122 alin. 1 lit. d) C.pen., termenul de prescripție împlinindu-se la 4 decembrie 2005.

7.6.5. Înșelăciunea incriminată de art. 215 alin. 1 și 2 C.pen. este, de asemenea, prescrisă, conform, de această dată, art. 122 alin. 1 lit. b) C.pen., termenul îndeplinindu-se la 4 decembrie 2010, adică înainte de 24 ianuarie 2011 când a fost dată rezoluția atacată.

7.6.6. Cum art. 215 alin. 5 C.pen. nu reglementează o infracțiune distinctă, prin raportare la alin. 1 și 2 fapte pentru care a intervenit prescripția răspunderii penale, nu mai interesează chestiunea pedepsei majorate, în baza principiului de drept *accessorium sequitur principale*.

**** Era sau nu admisibilă soluția prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. c) C.proc.pen. față de efectele juridice ale deciziei nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007 a Secțiilor Unite ale Î.C.C.J.?**

8. Prin decizia nr. XLVIII (48) din 4 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 30.07.2008, Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție au admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în sensul că „Dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală se interpretează în sensul că:

În cazul plângerii formulate împotriva rezoluției, ordonanței și dispoziției din rechizitoriu, prin care s-a dispus neînceperea urmăririi penale sau clasarea, instanța investită nu poate pronunța soluția prevăzută de art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală”.

9. Pentru a decide astfel, **secțiile unite** au socoti că: „Din interpretarea textului de lege rezultă că pentru a adopta această soluție judecătorul trebuie să constate, pe de o parte, că la dosar există probe, iar pe de altă parte, că acestea sunt «suficiente» pentru a reține cauza spre judecare.

Existența și suficiența probelor la care se referă această soluție prevăzută de legiuitor nu pot fi însă apreciate decât după descoperirea și administrarea lor cu respectarea prevederilor legii, cerință ce nu este susceptibilă de a fi asigurată decât în cadrul urmăririi penale, așa cum se subliniază în definiția obiectului acesteia prin art. 200 din Codul de procedură penală.

Or, rezoluțiile de neîncepere a urmăririi penale, ca și ordonanțele sau, după caz, rezoluțiile de clasare, nu sunt precedate de efectuarea urmăririi penale în condițiile respectării procedurii specifice acestei faze procesuale, singura activitate desfășurată de organele de urmărire penală constând în realizarea actelor premergătoare, astfel cum sunt reglementate în art. 224 din Codul de procedură penală.

Având rol premergător începerii urmăririi penale, aceste acte fundamentează luarea sau neluarea deciziei de declanșare a urmăririi penale sau, din contră, pentru neînceperea urmăririi penale.

Fără îndoială, în lipsa garanțiilor specifice fazei urmăririi penale, actele premergătoare își păstrează caracterul particular de investigații prealabile, neputând constitui probe în sensul prevederilor art. 63 din Codul de procedură penală.

Ca urmare, elementele stabilite și verificările făcute în cadrul actelor premergătoare, nefiind «probe» în sensul art. 63 și următoarele din Codul de procedură penală, nu îndeplinesc cerința cuprinsă în art. 278¹ alin. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, astfel încât soluția preconizată prin acest articol nu poate fi adoptată decât după parcurgerea fazei urmăririi penale, nefiind suficientă doar efectuarea unor acte premergătoare ei.

De altfel, în reglementarea corelativă de la lit. b) din același alin. 8 al art. 278¹ din Codul de procedură penală s-a prevăzut soluția alternativă în cadrul căreia judecătorul «admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz»,

precizându-se obligativitatea arătării motivelor ce au determinat trimiterea cauzei procurorului, precum și de a fi indicate faptele și împrejurările ce trebuie constatate și prin care anume mijloace de probă, ceea ce înseamnă că, într-o atare viziune, neefectuarea urmăririi penale ori caracterul ei incomplet impune trimiterea dosarului la procuror.

Rezultă deci că legiuitorul a reglementat posibilitatea ca, reapreciind elementele strânse în cadrul actelor premergătoare, instanța să ajungă la concluzia că acestea conțin suficiente date care să justifice începerea urmăririi penale, fără să îi confere și atributul de a o începe ea însăși, ci a obligat-o să trimită cauza procurorului competent să se pronunțe cu privire la un asemenea act procedural specific îndatoririlor sale.

Așa fiind, din moment ce rezolvarea dată de legiuitor în cadrul prevederii de la lit. c) din alin. 8 al art. 278¹ din Codul de procedură penală nu poate contraveni celei de la lit. b) din același alineat, trebuie să se considere că numai în măsura în care suficiența probelor este de necontestat, ceea ce presupune și administrarea lor în cadrul legal corespunzător fiecărei etape procesuale, s-ar putea reține cauza, spre judecare, ca urmare a admiterii plângerii în temeiul art. 278¹ pct. 8 lit. c) din Codul de procedură penală, aplicabil doar în cazul când urmărirea penală a fost efectuată”.

10. Potrivit art. 414⁵ alin. 3 C.proc.pen. „Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României”.

11. Nerespectarea de către judecătorul BOMBOȘ ANA OTILIA a acestei obligații atrage, pe lângă consecințele penale și disciplinare asupra acestuia, constatarea neregularității acestui act de sesizare a instanței întrunită în complet legal constituit.

12. Soluția care se impune este, potrivit **art. 2 alin. 1 C.proc.civ.**, aceea de a fi înlăturată această neregularitate (nelegalitate) a actului de sesizare. Aceasta se cere a se decide prin soluția de încetare a procesului penal conform **art. 11 pct. 2 lit. b) rap. la art. 10 alin. 1, lit. f), teza IV C.proc.pen.**, pentru lipsa condiției prevăzută de lege și anume aceea a unei regulate (legale) sesizări a instanței de judecată.

13. Nu se poate primi o eventuală susținere potrivit cu care această nelegalitate / neregularitate ar putea fi înlăturată prin intermediul căilor de atac, având în vedere că încheierea vizată este definitivă, adică nesusceptibilă de vreo cale de atac, ordinară sau extraordinară, după cum nu poate fi primită nici soluția stipulată de **art. 332 C.proc.pen.**, respectiv aceea de restituire pentru refacerea urmăririi penale, având în vedere că:

- neexistând o urmărire penală, aceasta nu poate fi refăcută, și că

- eventuala restituire – dar nu pentru refacerea urmăririi penale – ar trebui făcută către ... completul de judecată care a pronunțat încheierea de judecată prin care a sesizat completul legal constituit. Numai că, pe de o parte, aceea instanță s-a dezinvestit în mod definitiv și că, pe de altă parte, **judecătorul BOMBOȘ ANA OTILIA** a devenit *incompatibil* conform **art. 47 alin. 2 C.proc.pen.**, nemaiputând judeca.

„Inculpata” **RALLETI SIMONE-HÉLÈNE**
intermediul *avocatului* **RĂDESCU DUMITRU**

